# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **E. A. W.** zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2017, č. j. 4 Az 34/2015 - 72,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se určují** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

## Odůvodnění:

### I.
### Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se prostřednictvím své zástupkyně kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2017, č. j. 4 Az 34/2015 – 72, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-90/LE-LE05-LE05-2015, jímž žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Zákonná zástupkyně podala jménem nezletilé žalobkyně dne 19. 5. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž jako důvody žádosti uvedla válku na Ukrajině a politickou a ekonomickou nestabilitu země. V případě návratu se obává rozšíření konfliktu do západní části země, což by mohlo žalobkyni ohrozit. Zákonná zástupkyně v žádosti uvedla ukrajinskou státní příslušnost žalobkyně. Při pohovoru zákonná zástupkyně nezletilé prohlásila, že kvůli válce nikdo neví, jak se situace v zemi vyvine. Ekonomická situace je nepříznivá, ceny rostou, ale mzdy ne. Jiné důvody pro podání žádosti zákonná zástupkyně neuvedla.

[3] K dotazu směřujícímu k totožnosti otce žalobkyně se zákonná zástupkyně vyjádřila tak, že se jedná o I. K., britského občana s trvalým pobytem v Nizozemí, který však nyní žije v Praze. V rodném listě žalobkyně zapsaný v té době nebyl, jelikož dle vyjádření zákonné zástupkyně žalobkyně stále ještě nevyřídil zápis dcery na britském zastupitelském úřadě. Žalobkyně je dle její zástupkyně britskou občankou po otci, avšak otec neustále tuto formalitu odkládá. Kdyby to nedělal, nemusela by zákonná zástupkyně situaci řešit žádostí o mezinárodní ochranu. Prohlásila dále, že je jí jasné, že žalobkyně mezinárodní ochranu nezíská, jelikož ji nezískala ani ona sama. Otec se s dcerou stýká a vyživuje ji.

[4] Zákonná zástupkyně uvedla, že pochází ze Zakarpatské oblasti, obce S., kde má babičku, u které by mohla bydlet, ovšem nenašla by práci a babička by je neuživila, jelikož platí léky pro nemocného bratra zákonné zástupkyně. Zákonná zástupkyně si navíc není jista, zda by jí otec nezletilé posílal peníze pro dceru i na Ukrajinu. Dceři by pravděpodobně nic nehrozilo, pokud by se válka nepřesunula na západ země.

[5] Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-90/LE-LE05-LE05-2015, žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu neudělil. Dle žalovaného, žalobkyně, resp. její zákonná zástupkyně, neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že žalobkyně vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a nebylo zjištěno, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Snahu legalizovat prostřednictvím mezinárodní ochrany nezletilé pobyt v České republice, ani neuspokojivou ekonomickou situaci na Ukrajině nelze pod tyto důvody podřadit. Za takový důvod nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, neboť se nelze domnívat, že by se konflikt rozšířil do dalších oblastí, přičemž zákonná zástupkyně žalobkyně pochází z nejzápadnější části země, které se dle shromážděných podkladů (informací o zemi původu) zhoršená bezpečnostní situace netýká. Žalovaný měl za to, že ze shromážděných informací jednoznačně vyplývá, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobkyni znamenal jakékoliv nebezpečí. Ostatně ani zákonná zástupkyně neuvedla žádnou obavu z bezpečnostní situace, pokud se konflikt nerozšíří.

[6] Dle žalovaného nelze udělit žalobkyni ani azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 odst. 1 zákona o azylu, jelikož žádnému z jejích příbuzných nebyl azyl udělen. Žalovaný neudělil žalobkyni ani humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, neboť žalobkyně je zdráva, nevyžaduje zvláštní péči nedostupnou v zemi původu její zákonné zástupkyně a nic nebrání jejich společnému rodinnému životu, přičemž v tomto případě nelze dovodit, že právě Česká republika by byla jedinou zemí, ve které by mohla žalobkyně se svými rodiči naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život, a to i vzhledem k otci, který má britské občanství a trvalý pobyt v Nizozemí. Ostatně, pokud je otec nezletilé skutečně občanem Spojeného království, tedy členského státu Evropské unie, je jen důsledkem jeho liknavosti, že se matka nezletilé pokouší legalizovat pobyt své dcery pomocí žádosti o mezinárodní ochranu.

[7] Žalovaný žalobkyni nepřiznal ani doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, neboť v průběhu řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, ze které by vyplývalo, že nezletilá bude vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jak uvedla sama zákonná zástupkyně, žadatelce na Ukrajině nehrozí žádné nebezpečí, pokud se nerozšíří ozbrojený konflikt. Na základě shromážděných informací o

zemi původu dospěl žalovaný k závěru, že na Ukrajině neprobíhá ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobkyni mohlo hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jelikož zákonná zástupkyně žalobkyně pochází z oblasti od konfliktu vzdálené a bezpečnostní situace se zde nezměnila. Případné vycestování žalobkyně neznamená ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť existence rodinných vazeb v České republice nemůže být v tomto případě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a Česká republika není jedinou zemí, ve které by mohla žalobkyně se svými rodiči naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život. Na závěr žalovaný odmítl, že by žalobkyně splňovala podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, jelikož žádnému jejímu příbuznému nebyla doplňková ochrana udělena.

[8] Proti rozhodnutí žalovaného brojila zákonná zástupkyně jménem nezletilé správní žalobou, kterou Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zamítl. Žaloba dle něj neuvádí žádný důvod, pro který by žalobkyni měl být udělen azyl dle § 12 zákona o azylu, navíc její zástupkyně implicitně uznala neexistenci azylově relevantních skutečností, když v žalobě uvedla, že není-li její situace podřaditelná pod azylové důvody, lze ji jistě subsumovat pod § 14a zákona o azylu týkající se doplňkové ochrany. Soud však dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. V žalobě ani v řízení před soudem její zástupkyně neuvedla nic, čím by doložila skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Ze správního spisu ani z žalobních tvrzení nevyplývá jakákoliv obava z mučení, krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, jakož ani z uložení či vykonání trestu smrti nebo popravy.

[9] Pokud jde o splnění podmínek § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tzv. totální konflikt neprobíhá na celém území Ukrajiny, což mnohokrát judikoval i Nejvyšší správní soud, přičemž oblast, ze které pochází zákonná zástupkyně žalobkyně, leží mimo oblasti zasažené konfliktem. Žalobkyně též nebyla v souvislosti s ukrajinským konfliktem vystavena vážné újmě ani hrozbě takové újmy. Ani tento důvod pro udělení doplňkové ochrany tak dle městského soudu nelze u žalobkyně uplatnit. Soud dospěl k závěru, že na daný případ nelze aplikovat ani § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť skutečnosti podřaditelné pod toto ustanovení žaloba ani netvrdila a společnému soukromému a rodinnému životu ve Svaljavě, kde pobývá několik příbuzných žalobkyně, nic nebrání.

[10] Městský soud neshledal ani procesní vady rozhodnutí žalovaného vytýkané v žalobě. Žalovaný vycházel z dostatečných a objektivních podkladů pocházejících z důvěryhodných zdrojů, přičemž se zjištěnými skutečnostmi zabýval jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, založil na nich kvalifikované závěry, které zevrubně odůvodnil. Pokud jde o aktuálnost použitých informací o zemi původu, žalovaný se snažil nashromáždit údaje, které jsou relevantní pro rozhodnutí o žádosti, jednotlivé zprávy přitom nelze hodnotit vytrženě z kontextu, jelikož situace na Ukrajině vykazuje jistou míru dynamiky a je tudíž nezbytné zabývat se i zprávami staršími a porovnávat je s novějšími údaji. Pokud jde o výběr zpráv, žalovaný vycházel z dostupných relevantních zdrojů a postupoval při tom zcela standardně.

[11] Soud se zabýval i námitkou porušení § 14 zákona o azylu upravujícího tzv. humanitární azyl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu městský soud konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a že jeho neudělení

žalovaný řádně zdůvodnil. V původní blanketní žalobě bylo namítáno také porušení § 10a odst. 1 písm. e) [v době podání žaloby § 10a písm. e)] a § 25 písm. i) zákona o azylu, tato ustanovení však nebyla na daný případ vůbec aplikována, proto se touto námitkou městský soud dále nezabýval.

## II.
## Obsah kasační stížnosti

[12] Proti rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně (stěžovatelka) prostřednictvím právní zástupkyně kasační stížnost, ke které je připojen její nový rodný list ze dne 5. 4. 2017. Z něho vyplývá, že došlo ke změně zápisu o osobě otce, kterým je nyní S. E. W., nar. X v Londýně, ve Spojeném království, a také ke změně jména a příjmení stěžovatelky na E. A. W.

[13] Kasační stížnost napadá rozsudek městského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Dle stěžovatelky žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, neboť při posouzení žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany vycházel ze shromážděných podkladů, z nichž některé dle stěžovatelky nebyly dostatečně aktuální, neboť byly starší i více než jeden rok. Jednalo se především o informace MZV ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014-LPTP, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP, a ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP. Dle stěžovatelky by však informace o politické, bezpečnostní a lidsko-právní situaci na Ukrajině mohly být považovány za aktuální, pouze pokud by nebyly starší šesti měsíců. Jak vyplývá z běžně dostupných informací, situace v zemi se zhoršuje, na Ukrajině probíhá konflikt, o kterém průběžně informují světová média. Přestěhování se v rámci Ukrajiny by situaci stěžovatelky nikterak nevyřešilo, neboť nemá kam se přestěhovat.

[14] Kasační stížnost odkazuje na znění § 14a odst. 2 zákona o azylu a uvádí, že stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, když ne ve smyslu § 12, § 13 či § 14, tak přinejmenším ve smyslu § 14a odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

## III.
## Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s rozsudkem městského soudu. V řízení dle něj bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy ze současné nestabilní bezpečnostní situace na Ukrajině, ze špatné ekonomické situace a také důvod spočívající v legalizaci pobytu na území České republiky, kde se stěžovatelka narodila, což dle žalovaného nejsou důvody relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný setrval na svém stanovisku, že se dostatečně zabýval všemi důvody sdělenými stěžovatelkou, resp. její zákonnou zástupkyní, žádost dostatečně, podrobně a srozumitelně vyhodnotil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a dále odkázal na své vyjádření k žalobě, neboť kasační námitky se v podstatě shodují s žalobními body. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že zástupkyně stěžovatelky měla možnost se s podklady použitými pro posouzení žádosti stěžovatelky seznámit, avšak této možnosti nevyužila, ani nesdělila konkrétní informace, jež by potvrzovaly neaktuálnost shromážděných podkladů. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší

správní soud kasační stížnost v plném rozsahu zamítl pro nedůvodnost, pokud ji neodmítne pro nepřijatelnost.

## IV.
## Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[18] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[19] Povinností žalovaného je žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná zákonnou zástupkyní stěžovatelky ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

[20] K námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu kvůli neaktuálnosti některých informací o zemi původu Nejvyšší správní soud uvádí, že tato kasační námitka je formulována velmi obecně. Žalovaný má přitom povinnost zjistit skutkový stav věci v rozsahu nezbytném pro posouzení dané konkrétní žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podrobnost a zaměření shromažďovaných informací jsou tedy závislé na konkrétních okolnostech každého azylového příběhu. Stěžovatelka, resp. její zákonná zástupkyně, neuvedla žádné okolnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, ke kterým by bylo nutné doplňovat konkrétně zaměřené informace. Pro posouzení její žádosti proto postačovaly obecné informace o zemi původu (srov. *a contrario* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87).

[21] Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána dne 19. 5. 2015 a žalovaný ve věci rozhodl dne 4. 8. 2015, přičemž vycházel mimo jiné z informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, 29. 5. 2014 a 1. 8. 2014, dále ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015, ze zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 16. 9. 2014, 19. 9. 2014 a 15. 2. 2015, ze zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina ze dne 28. 2. 2015 a z informace Amnesty International o rozsudcích smrti a popravách v roce 2013 z března 2014. Žalovaný tak vycházel při svém rozhodování z takových informací o politické a bezpečnostní situaci, jakož i o stavu dodržování lidských práv v zemi původu, které lze s ohledem na datum vydání žalobou napadeného rozhodnutí a na azylový příběh stěžovatelky považovat za dostatečné a též za dostatečně aktuální.

[22] Dle stěžovatelky jsou v jejím případě splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť jí hrozí vážná újma z důvodu ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*typ vážné újmy zakotvený v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu [vycházející z čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice] vyžaduje naplnění čtyř podmínek: (1) existenci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu; (2) existenci svévolného (nerozlišujícího) násilí; a (3) existenci vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity (4) civilisty. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně*“.

[23] K udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nestačí podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. též např. rozsudek ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24) pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele o mezinárodní ochranu, ale tomuto žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit vážná újma v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel, jak vyslovil Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, „*prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány*

*jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“*

[24] Nejvyšší správní soud uvádí, že z informací o zemi původu založených ve správním spise jakož i z obecně známých skutečností vyplývá, že ozbrojený konflikt na Ukrajině probíhá pouze ve východní části země (v Luhanské a Doněcké oblasti). Jedná se tedy o ozbrojený konflikt, při kterém nejsou zasaženy všechny části Ukrajiny (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 260/2016 – 40, nebo již zmiňovaný rozsudek ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24). Nynější situace na Ukrajině proto nezpůsobuje, že by každý civilista byl vystaven z důvodu své pouhé přítomnosti na území Ukrajiny reálnému nebezpečí vážné újmy. Zákonná zástupkyně stěžovatelky pochází z obce S., která se nachází v západní části Ukrajiny v Zakarpatské oblasti a v žádosti o mezinárodní ochranu jménem stěžovatelky uvedla, že má obavu z rozšiřování konfliktu právě do západní části Ukrajiny. Ačkoliv na území Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, obavu z jeho rozšíření mohou mít nanejvýš obyvatelé v oblastech sousedících s oblastmi konfliktem zasaženými, naopak, jak vyplývá ze shromážděných informací o zemi původu i z obecně známých skutečností, rozšíření konfliktu do západních oblastí Ukrajiny reálně nehrozí a nedochází zde ani k takovému zhoršení bezpečnostní situace, aby stěžovatelce hrozilo v dané oblasti skutečné nebezpečí vážné újmy.

[25] Jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany v kasační stížnosti nebyly nenamítány, zdejší soud se tedy ani v rámci svých úvah o přijatelnosti kasační stížnosti případnými jinými důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu ani jinými formami mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14 či § 14b zákona o azylu nezabýval. Nad rámec nutného odůvodnění lze uvést, že situaci stěžovatelky a snahu její zákonné zástupkyně o zachování pobytu na území České republiky lze z lidského hlediska chápat, je však jen stěží řešitelná dle zákona o azylu, a to tím spíše, pokud by se prokázalo, že je stěžovatelka zároveň britskou občankou. V takovém případě by dokonce postačovalo, pokud by její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla nedůvodná ve vztahu byť i jen k jedné ze zemí, jejichž státním občanstvím by disponovala (tedy buďto ve vztahu k Ukrajině, nebo ke Spojenému království), jež by pak musely být obě dle § 12 a § 14a zákona o azylu považovány za země původu stěžovatelky. Na britské státní příslušníky se přitom, dokud je Spojené království členským státem Evropské unie, vztahuje Protokol č. 24 ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování Evropské unie o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie, podle něhož se členské státy EU považují za bezpečné země původu a žádost příslušníka členského státu o azyl může jiný členský stát zvažovat nebo přijmout k dalšímu zpracování pouze ve výjimečných, v tomto protokolu stanovených případech, jinak je taková žádost občana jiného členského státu Evropské unie o udělení mezinárodní ochrany v České republice dle § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu nepřípustná. Na druhé straně případný status občana členského státu Evropské unie a tedy i občana Evropské unie samotné by pro stěžovatelku, jak naznačoval již žalovaný, a za určitých podmínek i pro její zákonnou zástupkyni, otevíral po dobu členství Spojeného království v Evropské unii možnosti pobytu na území Evropské unie ať již na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (tzv. pobytové směrnice) nebo přímo na základě práva občana EU na svobodu pohybu a pobytu na území členských států dle čl. 20 odst. 2 písm. a) a čl. 21 Smlouvy o fungování Evropské unie a čl. 45 Listiny základních práv Evropské unie, jak jsou tato ustanovení

primárního unijního práva vykládána v judikatuře Soudního dvora EU (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 3. 2011, *Zambrano*, C-34/09, ECLI:EU:C:2011:124, a navazující judikaturu).

[26] S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a městský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v rozhodnutích zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

## V.
## Závěr a náklady řízení

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[28] Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, která jí byla ustanovena městským soudem již v řízení o žalobě; toto zastoupení pokračovalo i v následném řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8, resp. od 15. 8. 2017 § 35 odst. 9 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a dále částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4114 Kč.

**P o u č e n í :**
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. září 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu